

Ο „ΝΟΥΜΑΣ,, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :
Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξω-
τερικό φρ χρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στα κισκία της Πλατείας Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού Υπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

των βουλευτών ή να μη βάλει περισσότερο χαρτόσημο στις Τράπεζες, στους σιδηροδρόμους, στις ατμοπλοϊκές εταιρίες και σε τους άλλους επαγγελματίες που κερδίζουν περισσότερο ; Άς είναι. Άφου έτσι το σκέφτηκε ο αφέντης, έμεις τα κοπέλλια του δεν μπορούμε να του πούμε τίποτα.

Νά δούμε όμως τώρα αν δεν έχουν το δικαίωμα οι φορολογούμενοι να του πούμε κάτι τι.

— Καλά μας τους παίρνεις τους παράδες μας, αφέντη. Μά δεν πρέπει να μπή κ' ένας από μας στο συμβούλιο του περιόφημου αυτού ταμείου της Έθνικής Άμυνας για να βλέπρη που και πώς θα ξοδιάζονται οι παράδες μας ; Άες πώς είναι ο σκοπός έθνικός. Μ' ανάθεμά το πόσες φορές δεν δώσαμε έσα με σήμερα τους παράδες μας για έθνικούς σκοπούς, και χτιστήκανε μ' αυτούς παλάτια κ' έγινήκανε περιουσίες και περιουσίες και γιόμισε η Ελλάδα από λωποδύτες κι από βρωμερούς ;

Αυτό δικαίωμά τους να τάπαιτήσουν οι φορογούμενοι. Κι αν δεν τους άκουγε ο Σιμόπουλος, μ' έλα τους το δάκιο μπορούσαν να κρατήσουν τα λεφτά τους και νάρπάξουν στα χέρια τους γκράδες τους.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

μας νέα σπουδαϊότατα. Ο Θεοτόκης, λένε, δε θά ζητήση να διαλυθ' η Βουλή, άλλ'α, παρουσιασθή σ' αυτήν τον Νοέμβρη λυγιστός και κουνιστός, μα και άτρόμητος, γιατί έχει έξασφαλισμένη την πλειονοψηφία.

«Θάρρος άντλει ο κ. πρωθυπουργός — βοώσιν οι «Καιροί» — εκ των έτοιμαζομένων προσχωρήσεων πολλών βουλευτών, διεξάγοντων διαπραγματεύσεις...»

Μ' άλλα λόγια, το γαϊδουραπάζαρο δίνει και παίρνει, άφου όλες αυτές οι διαπραγματεύσεις που «διεξαχγόνται» τίποτ' άλλο δένσημαίνου, παρ' πώς πρωθυπουργός και βουλευτές βρίσκονται στα παζάρια του πύσσα ρουσεφία μας δίνεις για νάρθουμε στο κόμμα σου».

Η εποχή τώρη είναι καταλληλότατη. Έχουμε τις θασκαλικές μεταβολές, έχουμε τις δικαστικές, έχουμε τόσα πράματα. Και το Δημόσιο ταμείο μας ενώ δεν έχει λεφτά για έθνικές δουλειές, έχει εκατομμύρια κ' εκατομμύρια να ξοδιάζη για μεταθέσεις και για να εύκολύνη, να τά πούμε πιό παστορικά, τον κ. Πρωθυπουργό να «διεξαγώγη» εύκολώτερη τις διαπραγματεύσεις του.

—Καλέ δεν κάνω γω λάθος, μόνη κοιτάζετε μην κάνετε σείς, που ξεχνάτε πως με τ' άχιουρα συντροφιά ή φωτιά δεν κάνει !

—Ήτανε κι άλλος κνεϊς μαζί τους ;

—Δεν πρόφτασα να ιδω, μάτια μου, γιατί σαν άστραπη πέρασαν από μπροστά μου, μα θαρρώ πως ήσαν μοναχοί τους...

—Και κατά που τραβήξανε οι περιδρόμοι;

—Νά δά ! Και που να τ'ό ξέρω, κύρ Άντωνάιναι; Πέρασαν από δω ίσια κατά την πλατιά. Πιό πέρα ο θεός τ'ό ξέρει και ίσως νάχω κι άδικο... ή Μιχάλαιναι !

Ο κύρ Άντωνής δεν είχε σκοπό να σηκωθ' άπ το φαγι του, μ' όλα αυτά τα παραξένα μαντάτα, ή γυναίκα του όμως πήρε πιό φωτιά και δεν μπόραγε να ήσυχάση μπήκαν φύλλοι σ' αυτιά της και την τραλλάνανε.—Πάμε, Μαργαρά μου, ρώναζε ξαναμμένη, πάμε στη Μιχάλαιναι, να ιδούμε τι διάολο τρέχει με τις κλήρες μας.

Μόλις βγήκανε άπ την οδωπόρτα είδανε τη Μιχάλαιναι, κ' έρχότανε, σαν την άγρια θάλασσα, με κρεμασμένο για καυγά τ'ό ζουνάρι της 'ετσι δά έπρεπε να κνήγη για να βρεθ' δικαιωμένη ! Σαν είδε την Άντωνάιναι στήριξε τ'ό χέρι στη μέση της, τούρλωσε την κοιλάρα της, την άγριοκοίταξε και της ρώναζε άγρια και βροντερά.

—Γιά να σου πω, Άντωνάιναι, πρέπει, τέλος πάντω, να μου δώσης μια εξήγηση, γιατί πάει το μυαλό μου να

ΚΑΤΑΦΟΥΡΚΙΣΜΕΝΟΣ

θάναι ο κ. Ζάν Μωρεάς με τ'ό «Νέο Άστου» μ' αυτό που του φτιάξε. Ο κ. Μωρεάς είχε δημοίψη ένα άρθρο στον Παρισϊάνικον «Χρόνο» για την θεατρική μας κίνηση. Τ'ό άρθρο αυτό για τους Φραντζέζους μπορεί νάτανε καλό, άφου έφερε μάλιστα και τόσο βαρεία υποκριτή. Νά δημοσιευτ'ή όμως και Ρωμαϊκα μεταφρασμένο δεν ήτο καμιά ανάγκη, άφου όσαι τ'ό διάβασαν δεν έμαθον τίποτα καινούριο, έξόν μονάχα πώς ο κ. Σταράνου δειύθνε με πολύ «τάκτ» τ'ό Βασ θέατρο, πώς ο κ. Τσοκόπουλος είναι «μεγάλος» θαυμαστής του Ίψεν και πώς ο άγαπημένος μας κ. Ζητουινιάτης είναι «συγγραφέας άξιας» όπως και ο κ. Παλαμάς, ενώ έμεις ίσα με τώρα ξέραμε πώς ο φίλτατος Πέτρος ήτουν μονάχα φιλολογικώς άντιπρόσωποι τ'ου κ. Μωρεάς στη πόλη μας και τίποτ' άλλο.

Στον κ. Μωρεάδην άρέσει κ' ή κριτική δουλειά τ'ου κ. Παλαμά. Φισικώτατα. Ο άντιπρόσωπος του τέτοιος σοβάρ'εσ πληροφορίες θά τούτεϊλε και καλά θάκανε τ'ό «Ν. Άστου» άντι να μεταφράση τ'ό άρθρο τ'ου κ. Μωρεάς, να ζητήση ένα άρθρο πρωτότυπο για τ'ό θέατρό μας από τον κ. Πέτρο Ζητουινιάτη.

ΕΝΑ

πολύ όμορφο ρομάντζο δημοσιεύει ή 'Ακρόπολη. Τόχει γραφεί Γερμανός κ' έπιγράφεται «Πώς θά σαγωθ' ή Άγγλία».

Είπαμε πώς τ'ό ρομάντζο είναι άκατά καλό. Μά δε θαρρείτε πώς καιρός πιό νάρήσουμε την Άγγλία άράγωτη και τ'ή Γερμανία άχόρταστη, και να κοιτάξουμε «Πώς τρώγεται ή Ελλάδα»;

Ένα ρομάντζο μ' αυτόν τον τίτλο θάήτανε και καλό κ' έθνικό, αν και είναι τόσο άλγ'εθινό πώς τρώγεται ή Ελλάδα, ώστε τέτοια ύπόθεση τραβιέται από τ'ό σύντακ τ'ου ρομάντζου και μπαίνει στις Ιστορίες τ'α βασιλεία.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στ'ό γραφείο τ'ου «Νουμά» και στα κισκία της Ομονοίας και τ'ου Υπουργείου των Οικονομικών πουλιούνται, τάκλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τ'ό ένα — κ' ένα φρ. χρ. για τ'ό Έξωτερικό:

Τ'ου ΨΥΧΑΡΗ : «Τόνειρο τ'ου Γιαννίρη» και τ'ό «Ταξίδι μου». —Τ'ου ΠΑΑΛΗ : «Ηλιος και Φεγγάρι». —Τ'ου ΒΟΤΑΛΙΩΤΗ : «Η Μαζώχτρα (διήγημα) και ο Βουρκόλακας (δράμα). —Τ'ου ΦΩΤΙΑΔΗ : «Τ'ό γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας άναγέννησις». —Τ'ου ΦΙΑΗΝΤΑ «Γραμματική της Ρωμαϊκής γλώσσας» και «Άπό τ'ους θρόλους τ'ων αίωνων» (ποιήματα).

Οι άγοραστές των έπαρχϊων πληρώνουν 30 λεπτά ταχυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές τ'ου έξωτερικου δεν πληρώνουν ταχυδρομικά

φύγη... —Κι εγώ, Μιχάλαιναι έρχόμανε να σου πω...

—Είμαι μάνα και τ'α κορίτσια μου εν είνε φτωχά είνε όμως μοσχαναθρημμένα!

—Και ποίος σου τ'α κατηγόρησε, κυρά μου, κι έρχεσαι να μου λαλήσης σαν πετεινάρι ; κι αν είναι καλά τ'α κορίτσια σου, κι έμένα ο γιός μου είναι μοναχοπαίδο κε έχει, δόξα τ'ω Θεώ, και τ'ό δικό του ! Κι' αν έρχόνταν τ'α κορίτσια σου...

—Τιμή σου φέρνανε, κυρά μου, κι αν δεν τ'ό παραδεχτ'ής θά ήξη φωτιά ο Θεός να σε κήψη ! Κι αν έχη ο γιός σου τ'ό δικό του και τ'α κορίτσια μου τ'ό έχουνε, δεν κρύβεται κανένας πίσ' άπ' τ'ό δαχτυλό του !

—Μωρή ποίος σ' άρώτησε, ρώναζε ή Άντωνάιναι, με φωνή μισοπνιμένη άπ' τ'ό κακό της, αν τ'όχουν τ'ή δικό τους οι κόρες σου, μπας και θά γενούμε συμπεθεροι ; μωρή άνοιξα τ'ό σπίτι μου και τις δέχτηκα και τις ξεστράβωσα για να μου βγάλουνε τ'ό μάτι ; μωρή μπες και τ'όπαθα σαν εκείο που ζέστανε τ'ό φείδι ώς που τ'ον έφαγε;

—Μωρή και μωρή, μωρα και κασίδα να σουδ'ρη, ξεταίπωτη, γεδεντισμένη ! Κακομοίρα ντρέπομαι τ'ον κόσμο, άλλοιως θά σε μάθαινα γω να μιλάς, που καμαρώνεις κι όλας πώς έχεις άντρα π ε ρ ι δ ι α γ ρ α μ μ ε τ ο υ !

Είπε ή Μιχάλαιναι και της γύρισε τις πλάτες με καταφρόνια, θέλοντας έτσι να δείξη πώς είναι καλλίτερη της στ'ό φέριμο ! Η Άντωνάιναι για μια στιγμή έμειν' έλαλη,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΦΟΡΟΣ

ο καινούριος, ο βαρύς κι ο άδικος, πουδ'αλε ο Σιμόπουλος στοίς καφετζήδες, μυρραριέρηδες και στούς άλλους καταστηματαρχες, που θά τύχη νάχουν στα μαγαζιά τους μια μπουκάλα ούζο, λίγη μύρα κ' ένα ρακοπότηρο κονιάκ, — ο βαρύς αυτός φόρος που τ'ον έντυσαν μ' όλα τ'α χρυσόχαρτα τ'ου «Έθνικου» φόρου, γεννάει μερικές σκέψεις που δεν είναι καθόλου παράλογες.

Ο Σιμόπουλος λοιπόν, που λέτε, είπε πώς οι παράδες αυτοί θα πούνε στο ταμείο της Έθνικής Άμυνας. Καλά τ'α λόγια και χρυσά, αν και μπορούσε κανένας να π'η πως καλύτερα για τ'ό σκοπό αυτό νάήση ήσυχους τ'ους φτωχούς καταστηματαρχες και να φορολογήση άλλους πλουσιώτερους. Γιατί τάχατες να μη κόψη κάτι από την έπιχορήγησι

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

JUDAS ERRANT

Ο ΜΟΝΑΧΟΓΙΟΣ

(συνέχεια)

—Καλέ, κύρ Άντωνάιναι είπ' έσινή πειραχτικά, τόση πολλή άγάπη με τις Μιχαλοπούλες δε φοβόσαι μη σ'α βλάψη ;

—Τί κάνανε πάλι οι Μιχαλοπούλες ! Άδικα τ'α κακολογούνε τ'α κακόμοιρα τ'α κορίτσια — άποκρίθηκε μασώντας ή Άντωνάιναι.

—Δεν κάνανε τίποτα, μα ο Σατανάς, ξέρεις, έχει πολλά ποδάρια...

—Δεν καταλαβαίνουμε τι θες να π'ης — είπε τότε θυμωμένος ο Άντωνής, σαν έδλεπε πώς είχε κίφι για κουβέντα.

—Άμ, χριστιανή μου, κάθε μέρα ιδω σου στρώνονται ξετσίπωτα, αν π'ης ή μεγάλη, πιό πολλές ώρες μένει μαζί σας πάρα στο σπίτι της. Χθές ήτανε δω ίσα με τ'ό βράδυ — θαρρείς δεν τ'ή βλέπομε ; — σήμερα πάλι, να τώρα δά που σου μιλω, πέρασε σε μια κλειστή άμαξα με τ'ό γιό σου. Που κ'άνε μοναχοί τους ; είναι φρόνιμα αυτά τ'α πράματα ;

—Με τ'ό γιό μου σε κλειστό άμάξι ; Είδηση δεν έχω, χριστιανή μου ! Μπες κι έκανες λάθος ;